

Mercie, satan

Josef Zíma

Za pramen, který zajedeš, za touhu, která sevře dech,
za vášeň, která spálí lež na hedvábí, či na hadrech,
za to, co dívka našla, když ztratila svůj dětský smích
a za neznámé květy zla - růže ze sadů pekelných,
mercie, satan !

Za bolest, která je nutná, ač je z ní člověk zoufalý,
za hlas bez něhož nechutná, za oheň, který popálí
a za ten divný protiklad, jež každý člověk pocítí,
že čím více má život rád, tím dříve musí
zemřít, mercie, satan !

Za hvězdy, jimiž pro vraha září v cele tma ledová,
za tu, která se prodává a přesto srdce neprodá,
za myšlenky, jež zmámily ty, kterým si je našeptal
a za dobytí Bastily, i když svět nedostal se dál,
mercie, satan !

Za káru, kde jsi rakev vez, v níž jakýsi pan Mozart byl,
jel k hrobu sám, jen cizí pes ho kousíček doprovodil.
Anarchistovi dal jsi cíl, stuhy svých barev za mříží:
modrou, že v Barceloně byl, černou, že umřel v Paříži,
mercie, satan !

Za opuštěnost, kterou zná jen emigrant anebo král,
za zrádnou pružnost zákona, kterou jsi soudcům ukázal,
za píseň, v níž je vzdor i vztek, za to, že chválit
smím tvůj dům ve světě, v kterém náhubek je dáván psům i básník
ům, mercie, satan!